

คิ ด ก ลั บ ใ จ
กั ล ใ ย เ ลี ย แ ล้ว

คนพาลมีปัญญาทราม กระทำกรรมชั่วอยู่ก็ไม่รู้สีก
ย่อมเดือดร้อนเพราะกรรมของตน เหมือนถูกไฟไหม้จะนั้น

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๓๓

การปฏิบัติธรรม เป็นสิ่งสำคัญที่สุดทั้งต่อตัวของเราเอง และต่อโลก การสร้างสันติสุขที่แท้จริงให้บังเกิดขึ้น อยู่ในวิสัยที่เป็นไปได้ เพราะมนุษย์ทุกคนมีธรรมกายอยู่ภายในตัว ไม่ว่าจะเป็นชาติไหน ภาษาไหน หรือมีความเชื่ออย่างไร ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์แล้ว ทุกคนสามารถเข้าถึงธรรมกายได้ทั้งนั้น ด้วยการฝึกใจให้หยุดนิ่งอย่างถูกวิธีและถูกส่วน ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ขอเพียงมีความปรารถนาที่จะเข้าถึงธรรม แล้วลงมือปฏิบัติด้วยความสมัครใจ มีความเพียรอย่างสม่ำเสมอ ก็จะเข้าถึงได้ทุกคน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“อถ ปาปานิ กมฺมานิ	กรํ พาลो น พุชฺฌติ
เสฺหิ กมฺเมหิ ทุมฺเมโธ	อคฺคิทฺทโธว ตปฺปติ

คนพาลมีปัญญาทึบ กระทำความชั่วอยู่ก็ไม่รู้สึก
ย่อมเดือดร้อนเพราะกรรมของตน เหมือนถูกไฟไหม้จะนั้น”

คนพาลประพฤติชั่วด้วยกาย วาจา ใจ ก็ไม่รู้สึกตัวว่า ได้กระทำความปอกุศล เพราะถูกกิเลสครอบงำจิตใจ ทำให้เป็นคนเขลาเบาปัญญา มีจิตใจมืดบอด กิเลสบังคับให้สร้างกรรม เมื่อถึงเวลากรรมส่งผล ย่อมได้รับความเดือดร้อน ใครก็ช่วยไม่ได้ เปรียบเหมือนการจุดไฟเผาตนเอง เมื่อตายไปจึงต้องตกนรก

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๓๘

กว่าจะมารู้ตัวอีกที ก็สายไปเสียแล้ว

*ในอดีตกาล ณ กรุงพาราณสี มีตระกูลมั่งคั่งใหญ่โต
ตระกูลหนึ่ง เป็นตระกูลลัมมาทิกุลลี มีความเลื่อมใสศรัทธาใน
พระพุทธศาสนา เมื่อบุตรของเศรษฐีชื่อ นันทิยะ เจริญวัยขึ้น
บิดาจึงได้ส่งนางเรวติมาเป็นสะใภ้ของตน แต่นางเป็นคนไม่มี
ศรัทธา มีความตระหนี่ นันทิยะจึงไม่ปรารถนาที่จะแต่งงานด้วย

บิดาจึงออกอุบายให้นางเรวติมาอยู่ในเรือนและให้นาง
แกล้งทำเป็นคนมีศรัทธา หมั่นอุปัฏฐากบำรุงพระภิกษุสงฆ์ นาง
จึงฝืนใจทำ ทั้งๆ ที่ใจจริงไม่ได้มีความเคารพเลื่อมใส นันทิยะ
เมื่อเห็นนางมีจิตเลื่อมใสแล้ว จึงยอมแต่งงานกับนาง

เมื่อบิดามารดาเสียชีวิตลง นันทิยะมอบความเป็นใหญ่
ให้ภรรยา ส่วนตนเองได้บำเพ็ญทานอย่างเต็มที่เป็นประจำ
ยิ่งทำก็ยิ่งมีศรัทธาเพิ่มขึ้น คราวหนึ่งเขาสร้างศาลาจตุรมุข
หลังใหญ่มี ๔ ห้อง ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน พร้อมด้วยตั้งเตียง
ที่นั่ง ที่นอน และอุปกรณ์ต่างๆ ครบถ้วนบริบูรณ์ในวันฉลองศาลา
ได้อาราธนาพระภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ มีพระลัมมาลัมพุทธเจ้าเป็น
ประมุข เมื่อจะถวายศาลาจึงหลั่งน้ำทักษิโณทกลงบนพระหัตถ์
ของพระลัมมาลัมพุทธเจ้า

*มก. เล่ม ๔๒ หน้า ๔๑๙

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๓๕

ในขณะนั้นเอง ทิพยวิมานของนันทิยาอุบาสกอันรุ่งเรือง วิจิตรตระการตา เต็มไปด้วยรัตนะ ๗ มีความสูงประมาณ ๑๐๐ โยชน์ เป็นวิมานที่งดงามสว่างไสวเรืองรองพร้อมด้วยเหล่า เทพอัสรหนึ่งพัน ได้บังเกิดขึ้น ณ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ทันที คือ เมื่อทำบุญในโลกมนุษย์ วิมานบนสวรรค์ก็เกิดขึ้นรอท่าเลย

ต่อมาวันหนึ่ง เขาต้องไปค้าขายต่างเมืองนานหลายวัน จึงสั่งให้นางเรวดีทำทานแทนจนกว่าจะกลับมา แต่นางให้คน เอาข้าวสุกและอาหารที่เหลือจากการบริโภค ใส่บาตรพระ เมื่อพระภิกษุรับมาแล้วเห็นว่าเป็นเดน ไม่ควรแก่การขบฉัน เมื่อกลับถึงวัดท่านจึงเทอาหารเหล่านั้นทิ้ง ส่วนนางเรวดีส่งคน ให้ติดตามไปดู เห็นพระเทอาหารทิ้ง นางจึงได้โอกาสดำ บริภาษพระภิกษุเหล่านั้น เมื่อด่าจนหน้าใจแล้วก็กลับบ้าน และได้เลิกให้ทานอีกต่อไป

เมื่อนันทิยาะกลับมาจากต่างเมือง นางจึงเล่าเรื่องที่พระ เทออาหารทิ้งให้ฟัง แต่นันทิยาะเป็นผู้มีศรัทธาเต็มเปี่ยม จึงไม่เชื่อ และได้สืบสวนจนรู้ความจริง จึงโกรธนาง ได้ขับไล่นางออก จากบ้านไป และเข้าไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมกับ พระภิกษุสงฆ์ ทูลอาราธนาให้ไปรับอาหารที่บ้านของตนดังเดิม

ต่อมา เมื่อนันทิยาะเสียชีวิตรลง ได้ไปบังเกิดในสวรรค์

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๔๐

ชั้นดาวดึงส์ นางเวรตีกลับมารับมรดกครอบครองสมบัติทั้งหมด วันนั้นเองขณะที่นางกำลังนอนหลับอยู่ ได้มีเสียงดังสนั่นจาก ฟากฟ้าว่า “ท่านทั้งหลาย อีก ๗ วัน นางเวรติจะต้องตาย แล้ว ไปตกนรก” เสียงนี้ทำให้ผู้คนที่อยู่ในบริเวณนั้นพากันตกใจกลัว เป็นเสียงของยักษ์ตนหนึ่งที่ได้รับคำสั่งจากท้าวเวสสุวรรณมหาราช ให้มาบอก

แล้วในวันที่ ๗ เมื่อนางเสียชีวิต ยักษ์ ๒ ตน ก็ไปรับ นางมาดูวิมานของนันทิยเทพบุตร ก่อนที่จะไปรับโทษในนรก นางถามยักษ์ว่า “วิมานนี้ มีรัศมีรุ่งเรืองเหมือนพระอาทิตย์ งดงามวิจิตรสุดที่จะพรรณนา ใครช่างมีบุญวาสนาได้เป็น เจ้าของวิมานอันสวยงามเช่นนี้” ยักษ์จึงบอกว่า “เจ้ายังจำ นันทิยะได้ไหม เขาคือเจ้าของวิมานนี้ เพราะเขาเป็นผู้ไม่ตระหนี่ บำเพ็ญบุญกุศลไม่เคยขาด”

นางกล่าวว่า “จำได้ เขาคือสามีของข้าเอง ข้าเป็นภรรยา ของเขา ได้รับความเป็นใหญ่ในเรือนเมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ บัดนี้ เขาตายแล้วได้ส่วยทิพยวิมานแห่งนี้ ข้าเองเป็นภรรยาก็ควรจะ ได้อยู่ในวิมานนี้ด้วยเช่นกัน”

ยักษ์ทั้งสองจึงบอกว่า “อย่าเพ้อฝันไปเลย นางผู้มีใจบาป เจ้าต้องไปอยู่ในนรกเท่านั้น” แล้วจับแขนนางคนละข้าง อด

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๔๑

กระซอกไปสู่นรก เมื่อถึงเขตอุสสทนรก ซึ่งเป็นชุมบวรารชั้นใน ล้อมรอบนรกขุมใหญ่แห่งหนึ่ง จึงกล่าวว่า “นรกนี้เป็นที่อยู่ของ เจ้า เจ้าจะต้องได้รับทุกข์ทรมานอยู่ที่นี่” กล่าวแล้วยักษ์ก็ อันตรธานหายไป

นายนิรยบาล ๒ ตน ก็ปรากฏขึ้น มีรูปร่างใหญ่มหึมา น่ากลัว เข้ามาอุคตกระซอกนางไปยังขุมนรก นางตกใจมาก จึงถามนายนิรยบาลว่า “เหตุใดท่านจึงนำข้ามายังสถานที่สกปรก เต็มไปด้วยมูตรและคู ที่มึกลิ่นเหม็นฟุ้งเช่นนี้” นายนิรยบาล จึงตอบว่า “ที่นี่เป็นที่รับกรรมของเจ้า เจ้าต้องอยู่ที่นี่ ชดใช้กรรม ๑,๐๐๐ ปีนรก”

นางจึงถามว่า “ข้าได้ทำผิดอะไรร้ายแรงจึงต้องมาอยู่ที่นี่ จะขอไปอยู่ที่อื่นไม่ได้หรือ” นายนิรยบาลสันคีระชะ แล้วบอกว่า “ไม่ได้หรอก เจ้าเป็นคนใจบาปหยาบช้า ประพฤติทุจริตด่าว่า พระอรหันต์” แล้วนายนิรยบาลได้พรรณนาถึงโทษทัณฑ์ที่จะได้รับ นางฟังแล้วเกิดความสยดสยอง จึงพรวดพราดว่า

“ขอให้ท่านโปรดเมตตา พาข้าพเจ้าไปส่งยังมนุษยโลก ก่อนเกิด ข้ากลับไปแล้วจะหมั่นสร้างบุญกุศล ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา จะไม่กระทำความอหยาบช้าแม้เพียงเล็กน้อย ท่านโปรดอนุญาตเพื่อให้ข้าได้กลับไปทำสิ่งที่ดีงามก่อนเกิด”

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๔๒

นายนิรยบาลจึงกล่าวว่า “เจ้าเป็นผู้ประมาทแล้ว ตอนนี้
จะมาร้องให้ร่ำไรอยู่ทำไม จงเสวยผลกรรมที่เจ้าได้กระทำไว้เกิด
ซ้ำไม่อนุญาตให้เจ้าไป” นางร้องไห้คร่ำครวญ แล้วขอร้อง
ต่อไปว่า “ถ้าเช่นนั้น เมื่อท่านเห็นผู้ใดจะไปเกิดในโลกมนุษย์
โปรดเอ็นดูช่วยสั่งให้เขาไปบอกกับลูกของข้าด้วยว่า ขอให้เขา
จงเร่งทำบุญ ให้ท่าน รักษาศีลและเจริญภาวนา อย่าได้ก่อกรรม
ทำเข็ญ ส่วนตัวข้าเมื่อพ้นทุกข์จากที่นี่แล้ว หากมีวาสนาได้เกิด
เป็นมนุษย์อีก จะตั้งใจรักษาศีลให้บริสุทธิ์ จะทำบุญกุศลให้มาก
จะสร้างศาลาและวิหาร จะไม่ประมาทในชีวิตอีกแล้ว

เมื่อใครไปสู่มนุษยโลกแล้วถูกถาม ก็พึงตอบว่า ขอท่าน
ทั้งหลายจงถวายทาน ฝ้านุ่งห่ม ที่นอน ข้าว น้ำ ในสมณ-
พราหมณ์ผู้วางอาชญาแล้ว เพราะว่า คนตระหนี่ โกรธเคือง มี
บาปกรรม ย่อมไม่ได้ความเป็นสหายของผู้ขึ้นสวรรค์ ดิฉันนั้น
ไปจากที่นี่ ได้กำเนิดเป็นมนุษย์แล้ว จักเป็นผู้รู้ถ้อยคำของผู้
ขอทานสมบุรณ์ด้วยศีล จักกระทำกุศลให้มาก ด้วยทาน สมจริยา
สัจญมะ และทมะ ท่านนิรยบาลได้โปรดเมตตาดิฉันด้วยเกิด
ดิฉันจักปลูกต้นไม้ให้ร่มรื่น จักตัดทางเข้าไปในที่ที่เดินไปลำบาก
จักขุดบ่อและตักน้ำดื่มไว้ ด้วยใจที่ผ่องใส ขอท่านจงให้โอกาส
แก่ดิฉันอีกครั้งด้วยเถิด ดิฉันจักเข้าจำอุโบสถประกอบด้วยองค์
แปดตลอด ๑๔ คำ ๑๕ คำ ๘ คำ แห่งปัจฉิม และตลอด

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๔๓

ปาฏิหาริย์ปักษ์ สำรวมในศีลทุกเมื่อ และจักไม่ประมาทในทาน
ผลกรรมนี้ดิฉันเห็นแล้วด้วยตนเอง”

นายนิรยบาลจึงกล่าวว่า “แม่เจ้าจะคิดได้ มันก็สายเกินไปเสียแล้ว” จากนั้นก็นำนางไปลงโทษอย่างแสนสาหัส

เพราะฉะนั้น อย่าประมาทในชีวิตกัน เมื่อมีบุญได้มา
เกิดเป็นมนุษย์แล้ว ต้องเห็นคุณค่าของชีวิต เร่งสร้างบุญสร้าง
กุศลให้เต็มที่ เพราะชีวิตมนุษย์ประเสริฐที่สุด ถึงแม้เราไม่ใช่คน
ร่ำรวย แต่ก็เป็นคนโชคดีที่รู้ว่าชีวิตเกิดมาสร้างบารมี เมื่อมี
โอกาสสร้างบารมีเราต้องสร้างบารมีให้สุดกำลังความสามารถ
ให้ทุ่มเทชีวิตจิตใจกันให้เต็มที่ อย่ามัวหลงไหล สนุกสนาน
เพลิดเพลินกับสิ่งที่ไม่เป็นสาระ แต่ให้ทำทุกวันทุกเวลาทุกวินาที
ให้มีคุณค่า ด้วยการสร้างบารมีกันทุกคน

